FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr.12-13, Iulie- August 1998; 6 pag.

LEGIUNEA LA 71 DE ANI...

(urmare din nr.11 /1998)

• (IZVORUL MIŞCĂRII) ***Ce minunat şi ce înţelept vorbeşte Apostolul Pavel:***

«Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi dragoste nu am, sunt o aramă sunătoare sau un chinval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorocirei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, dacă dragoste nu am nimica nu sunt.

Şi chiar de aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic.

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie.

Nu se poartă necuviincios, **nu caută folosul său**, nu se mânie, nu se gândeşte la rău.

Nu se bucură de nelegiuiri, ci se bucură de adevăr.

Acopere totul, crede totul, nădăjduieşte totul, sufere totul.

Dragostea nu va pieri niciodată.

Proorocirile se vor sfârşi, limbile vor înceta, cunoştinţa va avea sfârşit.»(Corinteni I, 13, 1-8).

De aici porneşte mişcarea noastră. Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivaţi dragostea şi cei ce comandaţi şi cei ce staţi sub comandă. Ea vă va da posibilităţi nebănuite şi nesfârşite de rezolvare a tuturor problemelor grele care vi se vor ivi. Acolo unde nu este dragoste, nu este viaţă legionară. Priviţi un moment această viaţă legionară şi înţelegeţi ce ne leagă pe noi, pe toţi, unul de altul, pe cei mari şi pe cei mici, pe cei săraci şi pe cei bogaţi, pe cei bătrâni şi pe cei tineri.

Dragostea nu desfiinţează însă **obligaţia de a fi disciplinat**, după cum nu desfiinţează **obligaţia de a munci** sau pe aceea de a fi ordonat...

Disciplina este chezăşia biruinţii, pentru că ea **asigură unitatea efortului...**

Disciplina nu înjoseşte, pentru că te face biruitor. Şi dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său...

Nu există biruinţă fără unitate. Şi nu există unitate fără disciplină. De aceea neamul nostru va trebui să condamne şi să considere ca acţiune vrăjmaşe orice abatere de la şcoala disciplinii, ca pe ceva care-i pericliteză biruinţele şi viaţa.

CORNELIU ZELEA CODREANU

(1899 - 1938)

• (OMUL CORECT): Am creiat până acum: omul viteaz, omul de jertfă. Acum ne trebueşte: omul corect.

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ţinută, atitudine, bună credinţă, respect, etc.) în raport cu organizaţia, în raport cu camarazii, în raport cu şefii săi, în raport cu ţara sa, în raport cu Dumnezeu.

Există în lume: om şiret, om pezevenghiu, om secătură, om şmecher, om canalie.

Ardeţi în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni.

Un legionar nu poate fi aşa. El trebuie să poarte pecetea: om corect.

În aşa fel să se poarte legionarii încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar.

• (JERTFA): Nu ştiu dacă a existat vreodată, în viaţa publică a României, un om care să fi fost atacat cu atâta îneverşunare, patimă şi rea credinţă de întreaga presă şi de toate cluburile iudeo-politicianiste, aşa cum am fost eu de la arestarea mea, în tot timpul instrucţiei, în scopul de a pregăti condamnarea, în faţa opiniei publice.

(continuare în pagina IV)

Corneliu ZELEA CODREANU

CUIBUL

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

III. CUM SE CONSTITUIE UN CUIB

Spre deosebire de toate organizaţiile politice cunoscute, cuibul legionar are dublă origine: afectivă şi spirituală :

- existenţa unei prietenii între viitorul şef de cuib şi aceia care vor fi subordonaşii săi;
- un acelaşi sentiment de profundă iubire şi respect faţă de naţiunea căreia îi aparţin.

Toate cuiburile legionare s-au constituit în realitate pe baza prieteniei dintre indivizi care trăiesc, studiază, lucrează împreună. Prietenii de şcoală, de Universitate, de cămin studenţesc, de armată, de fabrică şi de uzină, de cartier sau de familie reprezintă elementele naturale ale cuiburilor care iau naştere. Este vorba deci la început, de o apropiere şi de o încadrare politică în legătură cu o prietenie personală, aceea care există între iniţiator (viitorul şef de cuib) şi cei care îl vor urma. În acelaşi timp individul trebuie să fie capabil de iubire şi sacrificiu pentru naţiunea sa, tărie care este de natură spirituală. Fără această putere de înţelegere de ordin superior, orice profunzime afectivă de prietenie ar rămâne literă moartă.

Astfel, la baza acestei unităţi primordiale nu există nici interesele meschine ale partidelor burgheze, nici ura distructivă a organizaţiilor marxiste. Acolo se găsesc, ca un ciment cu priză rapidă, cele două elemente cele mai importante ale înţelegerii dintre oameni; atracţia binefăcătoare şi dragostea indestructibilă. Acestea erau singurele baze posibile pentru o mişcare care doreşte să schimbe înainte de toate structura spirituală a omului,structură atât de compromisă în timpul nostru.

Având deci aceste principii de bază, cuibul nu poate să ia naştere sub auspiciile unui Comitet de patronaj, ca urmare a unui discurs înflăcărat plin de promisiuni aleatorii, sau sub impulsia unei uri dirijate. El ia naştere în mod spontan, acolo unde cele două condiţii preliminare se găsesc reunite, acolo unde un om deja iniţiat sau cunoscător în anumită măsură al doctrinei legionare, este gata să-şi ia responsabilitatea.

Nu se pune problema unei situaţii favorabile, plină de perspective seducătoare, capabilă să atragă câţiva electori în jurul unui program politic. Viitorul şef de cuib nu este în nici un caz un individ care, văzând evoluţia conjuncturii, se grăbeşte să-şi găsească câţiva clienţi care îi servesc drept trambulină electorală. El, trebuie să fie înainte de toate un om de credinţă. Trebuie să-şi iubească patria şi să aibă un ataşament nelimitat pentru cei pe care vrea să-i cuprindă în mişcare. Numai în acest fel cuibul nu va fi rezultatul unor împrejurări politice, ci emanaţia unei convingeri.

Credinţa în eficacitatea programului socio-politic, al mijloacelor educative, destinului Mişcării, este caracteristica spirituală a aceluia care vrea să organizeze un cuib. Fără această forţă ancorată în sufletul său, i-ar fi imposibil să convingă pe viitorii săi legionari, chiar dacă are un mare ataşament faţă de ei şi arde de dragoste pentru ţară.

Astfel, viitorul şef de cuib trebuie să posede o bază afectivă, un bagaj spiritual şi o voinţă de nezdruncinat ca să întreprindă şi să ducă la bun sfârşit această sarcină de convingere. Cuibul nu este o adunătură de indivizi, ci o grupare de câteva persoane în jurul unui şef, iniţiate şi îndoctrinate de către acesta. Şeful nu-i primeşte în cuib decât atunci când i-a analizat pe fiecare în parte. El trebuie să-i convingă de adevărurile legionare printr-o muncă continuă şi serioasă, în cursul căreia examinează caracterul şi posibilităţile "candidatului". Fără această muncă de apropiere, care şi permite să aleagă numai elementele cele mai capabile şi cele mai sincere, cuibul nu are nici o şansă de supravieţuire. Sudura spirituală nu se poate face decât între persoane a căror temelie este aceiaşi.

La constituirea unui cuib, este vorba, de un efort personal şi stăruitor din partea iniţiatorului. El cere o anumită doză de răbdare şi prudenţă, de pregătire personală şi de putere de convingere. Căci toată buna funcţionare ulterioară a cuibului depinde de aceste începuturi şi de interesul acordat de către şef alegerii sau acceptării membrilor. Acest efort personal se manifestă dealtfel pe două căi paralele:

- pe de o parte, efortul pentru propria sa formare doctrinară, pentru a asimila doctrina şi preceptele legionare astfel încât să poată răspunde la orice întrebare pusă de ucenicii săi. Şi această pregătire este în mod obligatoriu cu atât mai stringentă cu cât oamenii cu care lucrează sunt mai intelectualizaţi şi susceptibili de a pune întrebări delicate;
- pe de altă parte, efortul de convingere a acelor pe care i-a ales ca apţi să devină legionari.

Nici un viitor şef nu poate scăpa de acest efort permanent dacă doreşte să constituie un cuib. Aceasta pentru că, după regulile stabilite de Corneliu Codreanu, cuibul nu poate să ia fiinţă decât prin iniţiativa unui om şi a tuturor membrilor pe care iniţiatorul a fost capabil să-i convingă.

Eficacitatea acestei reguli este completă în ceea ce priveşte unităţile de bază, cuiburile, pentru că acolo trebuie să existe o coeziune de grup capabilă să reziste tuturor încercărilor. În cuib se produce apropierea spirituală a legionarilor şi are loc educaţia specifică. Marile unităţi au un spirit colectiv şi o linie de conduită cunoscută graţie şefului cel mai mare.

Această prevedere care limitează autoritatea şefului de cuib la numărul de afiliaţi pe care este capabil să-i convingă este o regulă - cheie a Mişcării Legionare. Ea se detaşează de procedeele curente care permit foarte adesea incapabililor sau protejaţilor să domine şi să dirijeze masele. Există atâtea abuzuri şi atâtea dezastre în viaţa politică, din lipsa unui criteriu mai bun în determinarea responsabilităţilor, care se termină prin a găsi aproape natural să vezi cele mai rele elemente în fruntea organizaţiilor locale.

În Mişcarea Legionară nu se află nici unul dintre aceste inconveniente majore. Oricine poate să devină şef dacă este capabil de aceasta, căci el devine prin propriile sale forţe, fără ajutorul, nici sprijinul, nici sub egida cuiva. În ziua în care un om, membru activ al unui cuib sau chiar nefăcând parte din mişcare, dar cunoscând în profunzime doctrina ei, reuşeşte prin eforturi proprii să convingă două sau trei persoane de necesitatea luptei împreună sub stindardul legionar, un nou cuib a luat naştere şi un nou şef intră în arena politică. Că trebuie să fie capabil să-şi menţină grupul, să-l mărească, să-l determine să participe activ la lupta legionară, aceasta este o altă problemă. Aceste manifestări cad în sarcina altor precepte sau legi. Pentru moment, se adevereşte faptul că ORICE OM CAPABIL ŞI DORITOR DE A SE AFIRMA PE LINIE POLITICĂ POATE DEVENI ŞEF DE CUIB.

În aceste condiţii, uzanţa legionară este de o eficacitate incontestabilă. Sub semnul ei se produce un proces întreg de emulaţie a ierarhiei celei mai de jos, cea mai importantă pentru formarea cadrelor, ale cărei rezultate contribuie la mărirea selectivă a mişcării:

- Ea stimulează bunăvoinţa şi capacităţile conducătoare, care, altfel, ar putea să se piardă într-o aşteptare fără speranţă sau să se pervertească sub influienţa mediului înconjurător;
- Ea facilitează înmulţirea unităţilor de bază care, stimulate de numărul lor crescând şi de sarcinile de împlinire, le îmbunătăţesc randamentul şi eficacitatea;
- Ea limitează sau chiar elimină pretenţiile şi ambiţiile tuturor acelora care, având alte principii de selecţie, ar fi tentaţi să se cataăre acolo unde capacitatea lor îi împiedică să ajungă;
- Ea selecţionează în permanenţă şefii de unităţi de bază care nu pot să se menţină la nivelul dorit fără să aibă calităţile necesare şi fără eforturi permanente;
- În sfârşit, ea consolidează coeziunea unităţii de bază în care legionarii rămân uniţi în jurul şefului lor, întreaga lor activitate devenind o activitate colectivă.

(Traducere din limba franceză de Eugen Bălaşa după Ediţiile Carpaţi. Madrid 1973).

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

SIMION GHINEA VRANCEA

Simion GHINEA VRANCEA s-a născut la 23 oct. (stil vechi) 1913, în comuna Ivești, județul Vrancea, fiu al unei familii de țărani. Tatăl moare în primul răz- boi mondial.

Din tinerețe s-a atașat de Mișcarea Legionară. A făcut parte din primele „Frății de Cruce" organizate în cadrul Liceului „Unirea" din Focșani.

După absolvirea liceului, ing. Ion Blănaru, comandant al **"Bunei Vestiri"**, îi încredințează misiunea de a organiza Mișcarea Legionară în regiunea Vrancea. De altfel va ajunge cât de curând instructor legionar. Tot în acea perioadă (1930-1938) se situează și debutul lui publicistic. Colaborează la publicații regionale de orientare naționalistă, pro legionară și legionară.

În timpul prigoanei deslănțuite de Carol al II-lea, **Simion Ghinea**, ca toți legionarii, a trăit viața amară de fugar hăituit.

În toamna anului 1940, el colaborează cu pr. Vasile Boldeanu (șeful județului) la redactarea manifestului „Zdrobitorul act de acuzare" prin care Mișcarea Legionară, a smuls abdicarea lui Carol al II-lea la 6 septembrie 1940.

În timpul colaborării legionarilor cu Antonescu a fost șeful gardienilor la Prefectura Focșani.

(1913-1998)

După așa zisa **„Rebeliune"**, adică după lovitura de Stat dată de la guvernare a Generalul Antonescu, pentru înlă- turarea parte din primul comandament legionarilor, **Simion Ghinea** a făcut Boldeanu, locțiitor al coman- de prigoană condus de pr. Vasile. dantului Horia Sima și al lui Nico- lae Pătrașcu refugiați peste granită. După un an de zile pr. Vasile Boldeanu a fost arestat și condamnat la 10 ani închisoare. Atunci Simion Ghinea, împreună cu alți legionari, a ajutat la evadarea pr. Vasile Boldeanu din închisoarea Văcărești și trecerea lui peste granită. Și astfel pr. Boldeanu a ajuns Parohul Bisericii Ortodoxe Române din Paris.

Împotriva Rusiei Sovietice, Simion După declanșarea războiului pe front, unde a luat parte la luptele Ghinea a fost concentrat și trimis de la Sevastopol, când a fost rănit. În această situație a fost evacuat în țară și repartizat la spitalul Militar din str. Plevnei, spital instalat în clădirea fostelor grajduri regale. După ce s-a însănătoșit, c l a redactat o broșură „De ce mergem mai departe" în care era legitimată lupta noastră, pentru reluarea teritoriilor răpite și contra pericolul bolșevic. Broșura a fost răspândită în toată țara și la unitățile de pe front. După ocuparea țării de tancurile rusești și instalarea regimului comunist, odată cu declanșarea arestărilor din 15 mai 1948, Simion Ghinea a fost arestat și condamnat la ani grei de închisoare, fiind eliberat în 1964 în baza Decretului de grațiere a tuturor deținuților politici. Călătorește la Paris, unde se întâlnește cu pr. Vasile Boldeanu, (repet, Parohul Bisericii Ortodoxe Române) și cu alte personalități legionare din exil, pe care îi pune la curent cu situația politică din țară și se informea- zā asupra activității legionare de peste hotare. Înlăturarea dictaturii comuniste în 1989, i-a prilejuit lui **Simion Ghinea** să se implice oficial în lupta pentru aflarea adevărului despre Mișcarea Le- gionară. Astfel, împreună cu alți legionari și cu câțiva tineri înființează Fundația Culturală **„Buna Vestire"** (1992). Editează, prin intermediul acesteia, scrie, reviste, cărți și pliante pe linie de interes național, relevând adevărul despre Mișcarea legionară •așa cum a fost el, nu cum l-au falsificat și fabricat dușmanii noștri, politicienii corupți și lași, din perioada interbelică și urmașii lor comuniști (vezi bibliografie).

Simion Ghinea, în scrierile sale și-a adus contribuția la aflarea adevărului istoric despre lupta pentru libertate și demnitate națională a Neamului Românesc.

Simion Ghinea și-a închinat viața, idealului legionar pentru care s-a jertfit omul providențial Corneliu Zelea Codreanu.

Acum Simion Ghinea ne-a părăsit, a plecat pe ultimul drum, lăsând un gol de neînlocuit în publicistica românească de orientare legionară.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

(Bibliografie) Scrieri proprii: Silogismul slav -1994, Ora adevărului – 1994, Testamentul lui Iuliu Maniu- 1995, Când cobora Cortina de Fier – 1995, Mircea Eliade și Emil Cioran în tinerețe – 1998, poezii; Reviste editate: Prezent, Seria DOCUMENT, etc.

Editări: Din luptele tineretului român – 1993, Mișcarea legionară și Biserica – Ghe. Racoveanu, 1994, A fost evreu Iisus? – Benjamin Freedman, 1996, Originile democrației române – D.V. Barnovschi, 1997, etc.

Costache BUSUIOC

(Continuare din pagina 1)

Doamne, mă rog în noaptea aceasta de Înviere, primeşte-mi jertfa.

Ia-mi viaţa. Căci Ţie, o Ţară! Nu-ţi trebuiesc puterile noastre, Tu vrei moartea noastră.

Să lupţi pentru Biserica Patriei tale, la marginea lumei creştine.

Focul care arde bisericile de alături, îşi întinde para până la noi.

Luptăm, jertfim, cădem, ne ţâşneşte sângele din peipturi, să ne apărăm bisericile ... şi Biserica ne condamnă ca „periculoşi Neamului", ca „rătăciţi, ca străini de Neam".

• (POLITICĂ, POLITICIANISM) Căci lovitura de Stat pe care Dvs., reprezentanţii vechei organizaţii aţi dat-o în noaptea de 10 Febr. Este o mare ofensă adusă naţiei noastre şi o provocare de război adresată fiecărui român.

Dvs. prin actul de la 10-11 febr. ne-aţi oprit pe noi românii de a lua parte. Dându-ne un regim nou şi dictându-ne o constituţie alcătuită în câteva nopţi punând pe întreaga naţiune pecetea de „incapabil şi dobitoc"...

Pentru ca după 10 ani de chinuri pe care le-aţi imprimat Gărzii şi sufletului din mine, să terminaţi prin a da Dvs. „lovitura de Stat".

Prin a săvârşi Dvs. delictul de care ne-aţi acuzat şi chinuit pe nedrept. Toate teoriile cari ni s-au făcut nouă tineretului, ani dearândul de generaţia Dvs. pe tema unică a legalităţii, ordinei din respectul legalităţii, se termină prin acest oribil exemplu.

Priviţi-ne pe noi în cadrul legalităţii şi uitaţi-vă la Dvs. cum termină cei mai mari dispreţuitori de *lege*...

Asupra întregei Dvs. generaţii politice planează sperjurul. Trist exemplu, îngrozitor exemplu pentru biserica ortodoxă care patronează un asemenea act, şi pentru neamul nostru...

Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi ar fi să fim condamnaţi a asista la împărţirea sau ciuntirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe. Pentru că o politică externă este bună sau rea nu atunci când ea se pretează la demonstraţii teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt bune sau fatale pentru Ţară...

Primim peste obraz şi peste sufletele noastre româneşti batjocură peste batjocură, palme peste palme, până la aceea de a ne vedea în grozava situaţie: EVREII – apărători ai românismului la adăpost de orice neajuns, trăind în linişte şi belşug, iar noi – DUŞMANII ROMÂNISMULUI cu libertatea şi viaţa în pericol, urmăriţi ca nişte câini turbaţi de toate autorităţile româneşti...

• (ELITA NAŢIONALĂ) - Poporul nu se conduce după voinţa lui: Democraţia. Nici după voinţa unei persoane: Dictatura. Ci după *legi*. Nu e vorba de legile făcute de oameni.

Sunt norme, legi naturale de viaţă şi norme, legi natueale de moarte. Legile vieţii şi legile morţii. O naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi...

•

Rămâne un lucru de stabilit: Cine, din mijlocul unei naţiuni poate înţelege sau intui aceste norme? Poporul? Mulţimea? Cred că i se cere prea mult. Mulţimea nu înţelege nici alte legi mai mărunte. Nu numai că nu le poate prinde ea din văzdub, dar trebuie să i se explice multă vreme, să i se repete în mod insistent, să fie chiar pedepsită, pentru a le putea înţelege.

Dacă mulţimea nu poate înţelege sau înţelege cu greu câteva legi imediat necesare vieţii ei, cum îşi poate cineva imagina că mulţimea, care în democraţie trebuie să se conducă pe ea, va putea înţelege cele mai dificile legi naturale, va putea intui cele mai fine şi mai imperceptibile norme de conducere omenească, norme care o depăşesc pe ea, viaţa ei, necesităţile vieţii ei, cari nu i se aplică direct ei, ci cari se aplică unei entităţi superioare ei: naţiunea?

Concluzia: Un popor nu se conduce prin el însuşi, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuţi din sânul său cu anumite aptitudini şi specialităţi. După cum albinele îşi cresc *"regina"* tot astfel un popor trebuie să şi crească *elita* lui...

Mulţimile fiind chemate *să-şi aleagă elita*, acestea nu numai că nu sunt în stare să-şi descopere şi să-şi aleagă elita, dar mai mult, *aleg, afară de mici excepţii, tot ce este mai rău în sânul unei naţiuni.*

Deci nu numai că democraţia înlătură elita naţională, dar o înlocuieşte cu ce este mai rău în mijlocul naţiei. Democraţia va alege: Pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupţie.

Deci în ultimă analiză, problema care se pune azi poporului român şi de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite, cu o elită naţională, având la bază: virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale şi onoarea.

Noua elită românească şi orice elită din lume trebuie să aibă la bază principiul selecţiunii sociale. Adică în mod natural, se selecţionează din corpul naţiunii, adică din marea masă sănătoasă a ţărănimii şi muncitorimii, permanent legată de pământ şi de ţară, o categorie de oameni cu anumite însuşiri, pe care apoi şi le cultivă. Ea devine elita naţională. Aceasta trebuie să conducă o naţiune...

Dar repet întrebarea: Cine fixează pe fiecare la locul său, în cadrul elitei şi cine cântăreşte pe fiecare? *Cine constată selecţiunea şi dă consacrare membrilor elitei noi?* Răspund: *elita precedentă.*

Deci o *elită naţională,* trebuie să aibă grija de a-şi lăsa o elită moştenitoare. O elită înlocuitoare. Dar nu bazată pe principiul eredităţii, ci numai pe principiul selecţiunii sociale aplicat cu cea mai mare strictеţă...

Dar dacă o naţiune nu are o adevărată elită, prima care s-o poată fixa pe a doua? Răspund printr-o singură frază care cuprinde un adevăr indiscutabil:

În cazul acesta elita se naşte din război cu elita degenerată sau falsă. Tot pe principiul selecţiunii.

Pe ce trebuie să se întemeieze o elită: a) Curăţenia sufletească, b) Capacitatea de muncă şi de creaţie, c) Vitejia, d) Viaţa aspră şi războire permanentă cu greutăţile aşezate în calea neamului, e) Sărăcie, adică renunţarea voluntară de a acumula averi. F) Credinţa în Dumnezeu, g) Dragostea.

• (NEAMUL)– *Un neam trăieşte în veşnicie prin concepţia, onoarea şi cultura lui.* De aceea conducătorii naţiilor trebuie să judece şi să acţioneze nu numai după interesele fizice sau materiale, ale neamului, ci ţinând seamă de linia lui de onoare istorică, de interesele eterne. Prin urmare nu pâine cu orice preţ, ci onoare cu orice preţ...

Ţelul final nu este viaţa. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creaţia, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s-a crezut, pentru a obţine această înviere. Este rodul talantului, pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebue să răspundem. *Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu totţi regii şi împăraţii lor.* Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest *moment final,* **"învierea din morţi"**, este ţelul cel mai înalt şi mai sublim către care se poate înălţa un neam.

Neamul este deci o entitate care îşi prelungeşte viaţa şi dincolo de pământ. Neamurile sunt realităţi şi în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta.

• (FORMA DE GUVERNĂMÂNT) În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia.

Resping republica.

În istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi. Unii s-au bucurat de onoruri şi dragostea popoarelor până la sfârşitul vieţii, altora li s-a tăiat capul. N-au fost, deci, toţi monarhii buni. Monarhia însă, a fost *totdeauna bună.* Nu trebuie să se confunde omul cu instituţia, trăgându-se concluzii false.

• (MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI BISERICA) *Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii Creştine.* Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecţia şi sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre.

Noi, prin acţiunea noastră, prin toate faptele şi gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiţi prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforţările noastre pământeşti, a ne înălţa către această linie...

Văcăreşti, cu biserica şi icoana Sfântului Arhanghel Mihail, devine axa vieţii noastre. După icoana de la Văcăreşti, am făcut mai multe copii. Una mare de un metru şi jumătate lungime. Aceasta a fost ţinută din Aprilie 1924 până la 24 iunie 1927 la biserica Sf. Spiridon din Iaşi. De acolo, sfinţită, a fost adusă la căminul nostru de la Iaşi.

• (VÂNZAREA) *Cea mai dureroasă amintire* nu este însă nici amintirea palmelor pe care le-a primit de la Ana şi Caiafa, nici aceea a mulţimii nebune de mânie care striga: răstigneşte-L; nici chiar aceea a răstignirii însăşi, cu nenumăratele dureri ale oaselor străpunse de cuie.

Niciuna din aceste amintiri dureroase nu este însă ca aceea care îi sângerează necontenit inima: amintirea vânzării.

Nu L-a durut atât că mii de oameni au strigat "răstigneşte-L", pe cât L-a durut faptul că unul din cei doisprezece pe care i-a crescut la sânul Lui, pe care i-a iubit nemărginit, L-a vândut.

Acesta este puctul culminant al marilor dureri ale Mântuitorului.

De aceea, oridecâteori vede vreo "vânzare", "trădare" pe pământ, faţa Lui se întristează nemărginit şi inima Lui sângeroasă de durere. Faţa Lui se întoarce cu oroare de la trădător.

Şi de unde îşi întoarce Domnul faţa, de acolo începe pustiul, blestemul şi moartea.

(va urma)

CORNELIU ZELEA CODREANU

PERSONALITĂTI LEGIONARE

PLATON CHIRNOAGĂ

- General, erou, pe frontul de răsărit-

S-a născut la Roman. Este frate cu profesorul Eugen Chirnoagă, fost Rector al Școlii Politehnice București.

După absolvirea Școlii Militare, ca tânăr sublocotenent de **artilerie,** *ia parte în 1916, la primul război mondial.*

În al II-lea război mondial, ca general, este la comanda Armatei a III-a.

După 23 august 1944, cade prizonier, cu o întreagă divizie, în campania din Ungaria, la Solnok și se atașează acțiunii Guvernului de la Viena. Conduce apoi detașamentul de ostași români care luptă pe Oder împotriva Armatei Roșii.

Internat la terminarea războiului, în lagărul de la Glasenbach de către americani, trimite un Memoriu care, ajungând la generalul Mark Clark, are darul să lămurească situația grupului românesc din lagărul Glasenbach. Românii sunt scoși de sub orice acuzație și eliberați, putându-și relua activitățile politice.

După multe peripeții, se strămută în Franța, la Paris, unde a menținut cu tărie steagul intransigenței contra ocupației bolșevice. A intervenit cu energie în toate problemele românești, ori de câte ori se încerca o abatere a exilului de la linia lui de onoare.

Numele lui va rămâne legat de scrierea istoriei războiului din răsărit **("Istoria politică și militară a războiului României contra Rusiei Sovietice – 22 iunie 1941 – 23 august 1944"**, Madrid 1965), *precedată de lucrarea* **"Un chapitre d'histoire roumaine"** *Rio de Janeiro 1962,* **„Istoria Daciei și continuitatea Daco-Română"** *- 1972.*

Moare în exil, la Stuttgart în 1974, unde a locuit în ultimii ani ai vieții. Este al treilea general al Armatei Române, care își leagă numele de istoria Mișcării Legionare, după generalii Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul și Constantin Petrovicescu.

MITROPOLITUL GURIE GROSU (1877 - ?)

Eminentă figură duhovnicească a Basarabiei, luptător și luminător al veacului său.

Născut la Nimoveni – Basarabia. Studii teologice la Chișinău și Kiev, unde absolvă Academia Teologică în 1902 și se călugărește.

În 1905 reînființează tipografia Eparhiei Chișinăului.

Din cauza persecuției autorităților rusești locale, pleacă, în Rusia, de unde se întoarce în 1917 la Chișinău, predă limba română ca profesor de liceu și redactează ziarul **"Luminătorul".**

După unirea Basarabiei e sfințit vicar al Mitropoliei Moldovei, iar în 1920 e ales arhiepiscop al Hotinului și Chișinăului.

În 1921 e confirmat Mitropolit al Basarabiei.

A fost silit să se retragă din forurile bisericești (1935), ca victimă a camarilei lui Carol al II-lea, împotriva căreia a cutezat să se ridice.

Opera sa cuprinzând scrieri din domeniul religios și social este vastă. Spicuim: **"Carte de învățătură despre legea lui Dumnezeu"** *(1908);* **"Rugăciunile și lămurirea lor"** *(1920);* **"Despre post"***(1923);* **"Despre omul trupesc, sufletesc și duhovnicesc"** *(1924);* **"Istoria sfântă a Noului și Vechiului Testament"** *(1924);* **"Unitatea etnică a românilor față de revizionism"** *(1934);* **"Despre sfânta împărtășanie" (1930); Rânduiala ortodoxiei"** *(1926).*

A fost un simpatizant declarat al naționalismului românesc, profesat de tineretul epocii sale.

(M.R.)

Despre vremuri vechi și noi

Printre preocupările apărute după revoluție a fost și grija de a pune pe alt făgaș istoriografia, atât pe planul general al țării, cât și pe plan local, privind satele. În acest sens, s-au finalizat lucrări mai vechi, care au stat sub obroc zeci de ani, și s-au inițiat altele.

Fundația *"Buna Vestire"*, cu profil cultural-spiritual, a activat, printre altele, la edificarea unor monumente de cult și la restaurarea altora, precum și la amenajări edilitare. A înființat și un grup, *"Satul românesc"*, menit să cerceteze și să realizeze, printre altele, lucrări monografice. La aceasta s-au raliat și cercetători mai vechi; unii preocupându-se și de sate din județul Olt.

De curând, Fundația *"Buna Vestire"* a organizat o festivitate în amfiteatrul *Muzeului Țăranului Român* din București, unde s-a desfășurat un complex și impresionant program. Preotul Vasile Gordon a oficiat o scurtă slujbă, secondat de corul tinerilor teologi, care a interpretat și compoziții pe teme religioase. S-au pronunțat cuvântări ocazionate de sărbătoarea zilei, cu implicații în istoria politică a țării și participarea la ea a tineretului, devenit bătrânii de astăzi, fiii și nepoții cunoscând, încă o dată, luptă dusă de ei, cu abnegație, pentru apărarea neamului românesc.

Juristul Petre Simionescu, originar din județul Olt, a prezentat conferința *"Demografia oglindește spiritualitatea poporului român"*. Pornind din antichitate, a subliniat continuitatea și similitudinea vieții traco-române cu practici și obiceiuri trăinde până astăzi. Printre altele, a documentat tradiționalul joc al călușului, păstrat mai complet în zona mai intens romanizată a Olteniei, incluzând și județul Olt. A insistat asupra similitudinii, aproape de identitate, a costumului călușarilor, cu cel al oamenilor lui Romulus, precum și pe similitudinea desfășurării momentelor jocului cu cel al răpirii sabinelor. Expunerea a continuat cu punctarea vieții satului românesc în decursul secolelor, cu referire la satul Păroși (Leleasca) din județul Olt, locuit din vremuri imemorabile. A ilustrat tema cu grafice cuprinzând genealogii de neamuri, adâncite timp de 10-15 generații, în 4-5 secole, mergând până în vremea lui Țepeș Vodă. Tema va fi continuată la biserica Gorgani, și se va referi la formarea *"cetelor de neam"* a căror trăire a cuprins activitatea, cu specificul ei, a satului românesc.

Conferința a fost susținută și prin expunerea, într-un stand, a 20 de planșe care ilustrează *"Cartea satului Păroși"*, vingnete și majuscule în tușuri și folie de aur. Alături de ele au fost prezentate și portrete autentice ale unor venerabili clerici moșneni, precum și cărți manuscrise, bogat și fin decorate, cu care au slujit timp de trei veacuri și jumătate. De asemenea, obiecte de artizanat lucrate cu migală și răbdare.

Fundația *"Buna Vestire"* are în program o serie de asemenea activități publice în Capitală și provincie, primele dintre acestea fiind în județul Olt.

Petre SIMIONESCU,
jurist

O REPLICĂ LA FALSURILE GROSOLANE ŞI INFAMIILE DIN MANUALUL PENTRU CLASA a XII-a „ISTORIA ROMÂNILOR 1821 – 1989"

(urmare din Nr.11)

În vara anului 1934 a pus la cale un atentat, autorul fiind devotatul său colaborator tânărul Cotea, pe care l-a dotat cu un revolver. Acesta, în urma unui proces de conştiinţă, s-a prezentat la sediul central al Mişcării, unde a denunţat intenţia lui Stelescu, depunând şi pistolul cu care fusese înarmat.

A fost organizat un *proces moral*, prezidat de generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul, eroul de la Coţi, din primul război mondial. Stelescu a fost suspendat din activitatea legionară pe timp nelimitat. În urma recomandării lui Corneliu Codreanu, nu a fost exclus. S-a sperat că Stelescu îşi va da seama că se află sub influenţă nefastă şi îşi va reveni. Speranţă deşartă: subvenţionat de noul său anturaj, a făcut să apară *"Cruciada Românismului"*, care nu avea alt scop decât ponegrirea Căpitanului. În acest scop s-a folosit de calomnii dintre cele mai abjecte.

Între timp a fost descoperit un nou complot: otrăvirea lui Corneliu Codreanu cu cianură de potasiu. Inginerul Cristescu Leu, care procurase cianura, îl şi prevenise pe Căpitan că otrava se află în locuinţa farmacistului Luca Gheorghiade. Făcându-se o „descindere" inopinată în casa farmacistului, a fost găsită sticla cu otravă.

Stelescu fusese (în repetate rânduri) îndemnat să renunţe la acţiunile lui abjecte. N-a făcut-o. În vara anului 1936 a fost sancţionat. Cei zece care l-au împuşcat s-au predat pentru a răspunde de fapta lor. În proces au declarat că au comis acest omor pentru a pedepsi în mod exemplar trădarea care a provocat atât de multe şi mari nenorociri de-a lungul istoriei neamului nostru.

4. CAZUL ARMAND CĂLINESCU

Nu ştim de ce nu v-aţi referit şi la asasinarea, comisă de legionari, a acestui fost prim ministru? Fiindcă presupunem, o vom face noi!

Cu ocazia alegerilor parlamentale de la 20 decembrie 1937, Mişcarea Legionară, conform datelor oficiale a obţinut 66 de locuri în Parlament. Eugen Cristescu, fost Director General al Siguranţei Statului, a declarat, la procesul generalului Ion Antonescu din 1946, în calitatea sa de fost coinculpat, că Mişcarea Legionară fusese frustrată de aproape 300.000 de voturi. Voia să demonstreze prin aceasta cât de mare era pericolul Mişcării Legionare în cazul instalării la conducerea statului şi să se justifice astfel măsurile necesare pentru lichidarea ei. Dacă a fost cu adevărat aşa, Mişcarea Legionară devenise cea mai puternică formaţiune politică din ţară. Oricum era a doua după Partidul Naţional Ţărănesc.

În ciuda rezultatelor alegerilor, Carol al II-lea, neţinând seama de orientarea opiniei publice, şi fără să consulte măcar pe Iuliu Maniu, care, oficial, obţinuse cele mai multe voturi, calcă prevederile constituţiei, renunţând la convocarea noului Parlament, ieşit din alegeri, şi numeşte, în scop diversionist, pe Octavian Goga ca preşedinte al noului Consiliu de Miniştri. Condiţia *"sine qua non"* pe care o impune: ministru de Interne Armand Călinescu.

Noul Guvern anunţă ţinerea de noi alegeri parlamentare în martie 1938. Campania electorală începe să se desfăşoare sub cele mai negre auspicii. În ziua de 6 februarie, jandarmii, al căror patron era Armand Călinescu, ucid pe tânărul student legionar Florian Popescu şi pe muncitorul Dumitru Mija. Situaţia internă tensionându-se, în seara zilei de 9 februarie, Corneliu Codreanu convoacă Senatul legionar prezidat de profesorul Nae Ionescu. Previziunile sunt sumbre. Pentru evitarea unor conflicte care ar fi putut degenera în grave evenimente pentru ţară, Senatul legionar hotărăşte retragerea partidului *"Totul pentru Ţară"* din campania electorală şi neparticiparea la alegeri. Rămăsese Comerţul legionar, în care fuseseră investiţi peste 20 de milioane de lei, în bună parte împrumutaţi. Se hotărăşte şi lichidarea lui, dar era necesar un timp pentru recuperarea, cât de cât, a banilor investiţi pentru achitarea creditorilor.

În aceste circumstanţe, profesorul Nicolae Iorga are nefericita inspiraţie de a scrie în *"Neamul Românesc"*: "În restaurantele legionare, printre blide şi ulcele, se face propagandă legionară şi se pun la cale comploturi". Indignat, Corneliu Codreanu îi adresează o scrisoare personală prin care, după ce îi aminteşte de îndemnul profesorului adresat cândva tineretului român de a se apuca de comerţ, dacă doreşte ca evreii să nu acapareze comerţul românesc, îşi exprimă decepţia cu privire la noua şi paradoxala lui atitudine în aceiaşi problemă.

Corneliu Codreanu, cutremurat de jertfa pe Frontul spaniol a lui Ion Moţa şi Vasile Marin – *"Cruciaţii secolului XX"*, cum îi numise marele profesor Simion Mehedinţi – hotărăşte să nu mai răspundă la violenţă prin violenţă. În acest spirit a fost concepută scrisoarea, în care era precizat că oricât de mari vor fi suferinţele provocate de cei din tabăra cărora făcea parte acum şi profesorul Iorga, nu vor întâmpina din partea legionarilor nici o reacţie. *"Din adâncul mormintelor noastre însă vă vom striga: sunteţi necinstiţi sufleteşte!"* A fost expresia indignării lui Corneliu Codreanu.

Nicolae Iorga, care aderase la regimul dictatorial, deja întronat de Carol al II-lea, instigat de Armand Călinescu, omul căruia Carol îi atribuise sarcina să distrugă Garda de Fier, s-a adresat Parchetului Militar, cerând condamnarea lui Corneliu Codreanu pentru „ultraj".

Se dezlănţuie cumplita prigoană. Cei mai mulţi dintre fruntaşii Mişcării, inclusiv Corneliu Codreanu au fost arestaţi în noaptea de 15-17 aprilie. În grabă mare, în ziua de 19 aprilie, în stare de arest, conducătorul Legiunii a fost judecat pentru ultraj de Tribunalul Militar al Corpului 2 de Armată şi condamnat la şase luni închisoare, după care a fost încarcerat la Jilava şi supus unui tratament total lipsit de omenie.

Tot în mare grabă i-a fost înscenat procesul de „înaltă trădare" şi intenţie de acaparare a puterii printr-o lovitură de stat. În ciuda declaraţiilor, cu martori, la proces, a ilustrelor personalităţi precum Iuliu Maniu, generalii Ion Antonescu, Mihai Racoviţă, Constantin Petrovicescu, Iacob Constantin, Nicolae Dona, Virgil Bădulescu, a profesorilor universitari Sextil Puşcariu, Gheorghe Pantazi, Nichifor Crainic, Traian Herseni, Traian Brăilescu, Eugen Chirnoagă, fostul ministru Sever Pop, consilierul Eugen Petit de la Înalta Curte de Casaţie şi a altor personalităţi, care, în totalitatea lor, au declarat că nu pot considera pe Corneliu Codreanu capabil de trădare, şi a totalei lipse de dovezi, Corneliu Codreanu este condamnat la 10 ani temniţă grea.

Cum pentru Carol al II-lea, Armand Călinescu şi toţi cei care se aflau în spatele lor, Corneliu Codreanu reprezenta un pericol, chiar întemniţat fiind, s-a pus la cale monstruosul asasinat din noaptea de 29-30 noiembrie 1938, când Corneliu Codreanu şi alţi 13 legionari, erau transportaţi, legaţi fedeleş, de la închisoarea din Râmnicu Sărat la Jilava. Condiţiile în care s-a produs acel odios asasinat au fost amplu relatate de maiorul Alexandru Dinulescu, cel care fusese însărcinat de Călinescu, la cererea lui Carol, de a executa monstruoasa crimă, în timpul în care odiosul rege nu se afla în ţară.

va urma)

F.C.B.-V.

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Radu MOLDOVAN
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa: "F C B - V"–C. P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602